

Minister Finansów i Gospodarki

Warszawa, 8 marca 2026 roku

Sprawa: Petycja ws. zmiany art. 8 § 2 i art. 10 § 3
ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r.
o postępowaniu egzekucyjnym w administracji
Znak sprawy: DTS8.056.1.2026
Kontakt: Kancelaria MF
tel.: +48 22 694 55 55
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

Sebastian Adamowicz

Szanowny Panie,

odpowiadając na wystąpienie z 17 lutego 2026 r. przesłane drogą elektroniczną, zawierające wniosek o podjęcie inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do zmiany art. 8 § 2 pkt 2 i 3 oraz art. 10 § 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji¹ (dalej: u.p.e.a.), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zakwalifikowanie wystąpienia jako petycji

Pana korespondencja została zakwalifikowana jako petycja zgodnie z ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach². Petycja może bowiem zawierać żądanie zmiany przepisów prawa mieszczących się w zakresie zadań i kompetencji adresata petycji, tj. Ministra Finansów i Gospodarki³.

Stanowisko w sprawie zgłoszonej petycji

W petycji wnioskował Pan o:

nadanie art. 8 § 2 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji
brzmienia: „2) odbiorników telewizyjnych wyprodukowanych ponad 5 lat temu;”,

¹ Dz. U. z 2026 r. poz. 268.

² Dz. U. z 2018 r. poz. 870.

³ Art. 2 ust. 3 ustawy o petycjach.

zastąpienie w pkt 3 tego przepisu wyrazu „radioodbiorników” wyrazami „odbiorników radiowych”.

W Pana ocenie:

Należy używać pojęcia odbiornika radiowego i telewizyjnego jak w ustawie o opłatach abonamentowych. Nie używa się już urządzeń monochromatycznych.

Odnosząc się do wskazanej propozycji zauważam, że zgodnie z art. 8 § 2 pkt 2 i 3 u.p.e.a.:

- § 2. Za przedmioty niezbędne zobowiązanemu i członkom jego rodziny, w rozumieniu § 1 pkt 1, nie uważa się w szczególności:
 - 2) telewizorów do odbioru programu w kolorze, chyba że zobowiązany wykaże, że od roku produkcji telewizora upłynęło więcej niż 5 lat;
 - 3) stereofonicznych radioodbiorników;

W powyższym przepisie zostały wymienione przedmioty, które nie są wyłączone spod egzekucji, ponieważ uznaje się, że nie są one niezbędne zobowiązanemu i członkom jego rodziny. Zajęcie przez organ egzekucyjny tych przedmiotów nie narusza zasady poszanowania minimum egzystencji zobowiązanego. Użyte w tym przepisie pojęcia „telewizor” i „radioodbiornik” są utrwalone w języku polskim i odnoszą się do typowych elementów wyposażenia gospodarstwa domowego.

Odmienne regulacje prawne zawierają natomiast przepisy ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych⁴. Zgodnie z art. 2 ust. 7 tej ustawy:

7. Odbiornikiem radiofonicznym albo telewizyjnym, w rozumieniu przepisów niniejszej ustawy, jest urządzenie techniczne dostosowane do odbioru programu.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego⁵:

odbiornikiem radiofonicznym albo telewizyjnym, w rozumieniu art. 2 ust. 7 ustawy o opłatach abonamentowych, **jest urządzenie techniczne dostosowane do odbioru programów radiowych i telewizyjnych**, którego konstrukcja wskazuje na jego przeznaczenie zasadniczo do odbioru programów radiowych lub telewizyjnych. Cechy charakterystyczne takich urządzeń mogą więc wskazywać, że ich wyłączną bądź główną funkcją jest odbiór programów radiowych lub telewizyjnych (odbiornik radiowy; telewizyjny), **albo odbiór takich programów jest istotną funkcjonalnością takich urządzeń** i z tego powodu są ono również nabywane.

Oznacza to, że nie tylko tradycyjne radioodbiorniki czy telewizory mieszczą się w definicji zawartej w ustawie o opłatach abonamentowych, lecz również urządzenia wielofunkcyjne, o ile ich konstrukcyjne komponenty umożliwiają odbiór programu. Określenia użyte w u.p.e.a. mają węższy zakres znaczeniowy, niż te użyte w ustawie o opłatach abonamentowych, co zwiększa precyzję normy prawnej. Zastosowanie pojęć „telewizor” i „radioodbiornik” należy zatem uznać za poprawne i funkcjonalnie uzasadnione. Wprawdzie telewizory czarno-białe nie są już w powszechnym użyciu, to jednak utrzymywanie wyłączenia spod egzekucji dla telewizorów do odbioru programu w kolorze, starszych niż 5 lat, nie czyni regulacji wadliwą ani niespójną.

⁴ Dz. U. z 2025 r. poz. 1585.

⁵ Wyroku z 7 marca 2023 r. sygn. akt II GSK 94/20.

W petycji wystąpił Pan również o:

zastąpienie w art. 10 § 3 tej ustawy wyrazów „o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin” wyrazami „o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”. [...] nie obowiązuje już ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Jednakże brzmienie art. 10 § 3 u.p.e.a., w którym ustawodawca posługuje się odesłaniem do „przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin”, nie rodzi wątpliwości interpretacyjnych, pomimo że obecnie podstawowym aktem regulującym świadczenia emerytalno-rentowe jest ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych⁶. Należy bowiem zauważyć, że w art. 192 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprost rozstrzygnięto kwestię odesłań do dawnych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym.

Zgodnie z art. 192 tej ustawy:

Ileć raz przepisy odsyłają do przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, należy przez to rozumieć odesłanie do przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W konsekwencji użycie w art. 10 § 3 u.p.e.a. odesłania do „przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin” nie powoduje luki prawnej ani nieaktualności tego przepisu.

Wobec powyższego przepisy art. 8 § 2 pkt 2 i 3 oraz art. 10 § 3 u.p.e.a. nie wymagają zmiany. W związku z tym Ministerstwo Finansów nie planuje podjęcia inicjatywy legislacyjnej we wnioskowanym przez Pana zakresie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sposób załatwienia petycji nie może być zaskarżony⁷.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Finansów i Gospodarki

Beata Rogowska-Rajda

Dyrektor

Departament Systemu Podatkowego
w Ministerstwie Finansów

⁶ Dz. U. z 2025 r. poz. 1749, z późn. zm.

⁷ Art. 13 ust. 2 ustawy o petycjach.